

Тисяча різних способів

КУПИТИ

«Тисяча різних способів» — емоційна та чуттєва історія, де важливе значення має колір, а радше вміння його бачити й відчувати.

У дитинс-тві Еліс бачить почуття, емоції та наміри інших людей через колір, саме кольори стають її способом взаємодії зі світом. Спершу дів-чинку це лякає, та згодом вона вчиться жити з таким незвичним даром, адже завдяки йому може знати й бачити більше за інших. Одного дня Еліс зустрічає чоловіка, та, на власний подив, не може розгледіти колір його аури. Можливо, цей чоловік стане найважливішою людиною у її житті. Але який колір був притаманний такому особливому для Еліс чоловікові та як складеться їхня особиста історія?

Присвячую Блоссом

блакитний

Чую, як нез'їдене яблуко вдаряється об стінки ланчбокса в моєму рюкзаку, іду в ритмі цих звуків. Перекат, удар, перекат, удар. Воно там ще з понеділка, з ним мій обід видається кориснішим. Яблуко лежить у ланчбоксі вже тиждень, приймаючи удари й отримуючи нові «синці» щодня. Молодший брат Оллі плентається за мною, опустивши голову, і час від часу копає камінці, які насмілилися стати йому на шляху. Наш будинок з'являється на обрії, і я сповільнюю ходу; зранку школа — занадто далеко, але не так уже й далеко, коли повертаєшся після уроків.

Розглядаю її вікно у спальні. Фіранки зашторені абияк, ніби їх недбало зсунули. Кілька кліпс злетіли з кілець, залишивши просвіти. У Гангулів, які живуть по сусідству, штори призбирані з боків, розкішні. Такі штори ми малюємо в дитинстві, думаючи, що саме вони повинні бути в ідеальному будинку. Траву в них у саду перед будинком акуратно скосили, довкола — гарні кольорові квіти, червона брама пасує до кольору довкола вікон. Не так, як у нас.

Нашу траву слід покосити. Вона вже переросла садовий паркан, ніби їй кортить заглянути через нього, а може, й утекти. Та ці зарості принаймні ховають наші переповнені смітники. Виносив сміття і косив траву завжди тато.

Штовхаю нашу скрипучу хитку хвіртку, минаю смердючі смітники, йду до блакитних дверей, номер 47, мідні цифри, 7 злегка похилилася. Забираю зі сходинок тепле молоко й заношу його досередини. Уже майже третя, але в будинку тихо, темно, пахне ранковою вогкістю. Кухонний стіл прикрашають цукрові доріжки. Миски, з яких ми їли пластівці, лежать у мийниці, самі пластівці плавають у солодкому жовтому молоці. Стільці хаотично відсунуті, з 08:30 нічого не змінилося.

Оллі кидає свій шкільний рюкзак на підлогу й уклякає біля коробки з іграшками. Там здебільшого поламані машинки без коліс, які залишилися після старшого брата Г'ю, і мої ляльки без голів і кінцівок. Він грається своїми солдатиками і рестлерами, ротом видаючи звуки на кшталт «бум-бам-бах», коли іграшки знову вступають у бій. Я ще не бачила дитини, яка шепоче до себе, коли грається, але мій брат рідко говорить. Він просто є, чекає, як трава і смітєві баки; тихо росте й підростає.

Ставлю свій рюкзак коло стільця біля кухонного столу, за яким пишу домашні завдання. Протираю стіл, відшкрябую з країв мисок засохлі пластівці, перш ніж скласти їх у посудомийну машину. Розсуваю штори; на денному світлі видно, як літають у повітрі порошинки. Вслухаючись у тишу, дивлюся, як вони витають.

Брат Г'ю скоро буде вдома. Він старший і закінчує школу о четвертій. Коли він удома, завжди все добре. Але зараз він не тут. Пульс, який я відчуваю у скроні, ніби азбукою Морзе, намагається мене про щось попередити. Нічого надзвичайного, але відчуття дивні.

Боячись того, що можу там побачити, настрашено дивлюсь угору. На сходовому майданчику наш звичний коричневий килимок здається блакитним. Принюхуюся, аби зрозуміти, чи це дим, але запаху не чую. Стаю на нижню сходинку, і блакитна хмара рухається на мене. Оллі перериває гру, дивиться, що я роблю. У нас діє неписане правило: не підійматися нагору, поки вона спить.

— Вийди, — кажу я.

Він слухається, а тоді я біжу на другий поверх крізь блакитну хмару так швидко, що вона розпадається на менші хмаринки. Блакитний дим струменить з-під дверей, ніби за ними стоїть димова машина. Кладу руку на дверну клямку, серце вистрибує з грудей. Вона не любить, коли її турбують. У неї проблеми зі сном, тому коли вона спить — краще не будити. Коли вона спить, ти щасливий, що вона спить, проте сьогодні день не такий, як завжди.

Розцахую двері. Кімната повністю блакитна, довкола дивне приглушене світло. Від нього болять очі. Шукаю джерело світла. Може, це новий пристрій, який заспокоює її перед сном, але не знаходжу нічого, до того ж світло геть не заспокійливе. Воно здається густим, я ніби в'язну в ньому, і воно холодне. За мить почуваюся такою сумною, такою самотньою, порожньою, що хочеться підкоритися, лягти й померти просто тут.

Бачу її силует під ковдрою. Вона лежить на боці, повернена до зсунутих штор, і тонкі промені сірого світла пробиваються крізь просвіти там, де штори злетіли з кілець. Тихо до неї підходжу, довге немите волосся прикриває її обличчя. Тремтячими пальцями відгортаю волосся з обличчя.

- 999, будь ласка, вкажіть причину виклику.
- Вона блакитна. Вона... вона... блакитна.
- З ким я розмовляю?
- Її обличчя... її руки... б-б-блакитні.
- Як тебе звати?
- Еліс Келлі.
- Добре, Еліс, назви адресу будинку.
- Вона блакитна, вся блакитна.
- Можеш мені сказати свою адресу, маленька?
- Браярсвуд-роуд. Фінглас. Номер 47, цифри похилені.
- Швидка вже їде. Про кого ти розказуєш, Еліс?
- Хто блакитний?
- Лілі Келлі.
- Твоя мама?
- Так.
- Ти зараз із нею?
- Ні.
- Можеш для мене щось зробити? Можеш піти до неї?

Кручу головою.

- Скільки тобі років, Еліс?
- Вісім.
- Добре. З твоєю мамою стався нещасний випадок, Еліс?
- Я не знаю, я недавно прийшла додому зі школи.
- Де твоя мама зараз?
- У ліжку. Вона блакитна.
- Можеш піти до своєї мами, заради мене, Еліс?

Кручу головою востаннє і кладу слухавку.

У двері хтось гупає. Не можу поворухнутися. Тремчу. Кладу голову між колін і руками обхоплюю ноги. Дверний дзвінок дзижчить кілька разів. Знову стук у двері, а потім чую кроки, хтось підіймається сходами. Відчиняються двері моєї кімнати, затамовую подих, потім тиша і вони йдуть. Перевіряють наступну кімнату. Її кімнату.

Спершу стук, потім кроки. Далі...

Крик. Її крик?

Затуляю вуха й міцно заплющую очі, ховаючи голову глибше між колін. Відчуваю запах трави з плям на колінах: мене повалила на землю Хаджра, коли ми бавилися. Вдихаю його, здригаючись, не можу набрати достатньо повітря через те, що тисне в грудях. Крик припиняється, і я чую розмови. Говорять голосно. Сиджу якомога тихіше. Хтось залишається нагорі, вони про щось говорять, аж тут чую, як хтось спускається сходами. Здається, ніби минула вічність. Я завжди погано грала в хованки, бо часто хотілося в туалет. Мій міхур уже повний, можу не втриматися. Знову кроки сходами, і двері моєї кімнати відчиняються.

— Еліс, — каже жінка добрим тоном. — Еліс, ти тут?

Вона заходить у кімнату.

— Я Луїза, парамедикиня. Приїхала у швидкій, яку ти викликала.

Не можу поворухнутися. Боюся, що якщо Луїза відчинить двері, блакитний мене спіймає, він тепер точно по всьому будинку. Я зняла взуття, щоби позбутися блакитного, але все-таки трохи кольору залишилося на моїй руці після того, як я торкнулася її волосся. Тримаю руку збоку, подалі від тіла, так, ніби з неї юшить кров. Не хочу, щоб блакитний перекинувся на щось інше. Якщо вона парамедикиня, то, напевно, зможе допомогти.

— Тут, — кажу я.

Двері шафи відчиняються, і мене заливає денне світло.

Я бачу дружне обличчя, парамедикиня присідає.

Її одяг зелений і яскраво-жовтий.

— Привіт.

Уважно розглядаю кімнату, спантеличена. Я думала, блакитний уже по всьому будинку, розлився, як гаряча лава. Раділа, що Оллі надворі. Але блакитного немає.

— Привіт.

— Хочеш вийти? Мама хвилюється за тебе. З нею все добре. Вона просто злякалася, коли побачила нас у її спальні. Ото й усе. Вона спала. Хочеш розповісти нам, чому ти дзвонила?

— Блакитний, — відповідаю я спантеличено.

— Який блакитний?

Дивлюся на свою руку. Вона думає, що я тягну руку до неї, тому бере її. Тепер блакитний на руці Луїзи, а вона навіть не помічає.

— Вилазь, ми поговоримо про твою проблему, — каже вона. Супроводжує мене, і ми сідаємо на ліжко. — Ось, дозволь, я загорну тебе. Бере мою ковдру й кладе її мені на плечі.

— З Оллі все добре, він унизу, грається рестлерами з Томмі, моїм напарником. Дає жару, — вона всміхається.

Мені трохи краще.

— Твоя мама сказала, що погано спала минулої ночі, тому й лягла, поки ви були в школі. Вона не чула, як ви повернулися.

Чую, як на першому поверсі нарікає мама. Тепер мені страшно через інше. Як ти смієш се, як ти смієш те. Луїза поглядає на двері, теж усе чує.

— Твій тато на роботі?

Знизую плечима.

— Ти не знаєш, де він?

— Він тут не живе. Ми більше його не бачимо.

— Ти щодня повертаєшся додому сама?

— З Оллі. Зустрічаю його біля брами, і йдемо разом.

— Молодець. І мама чекає на вас тут?

Киваю. Іноді чекає.

Знову дивимося на двері, просто перевірити, але ми знаємо, що вона не тут, бо чуємо її крики внизу. Тепер жару Томмі дає не тільки Оллі.

— У твоєї мами проблеми зі сном?

Знизую плечима.

— Якщо вона потребує сну вдень.

Киваю.

— Ти хвилюєшся за неї?

— Вона була блакитна.

— Ага, зрозуміло, - каже вона так, наче тепер для неї пазл склався. — Коли тато пішов?

— Його немає вже якийсь час.

— Тож їй сумно, відколи тато пішов. Сум часто асоціюють із голубим кольором, — лагідно каже Луїза.

Питання не було, тому не відповідаю. Вона стала такою не після того, як він пішов. Через неї тато нас покинув. Сказав, що не може більше жити з нею, що їй потрібна допомога. Але вголос я цього не кажу.

— Що ж, ти добре зробила, що нам подзвонила.

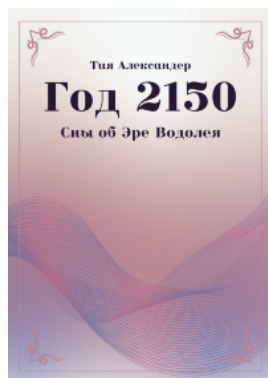
Та я так не думаю. Коли ми з Луїзою спускаємося, з вигляду Лілі розумію, що я в халепі. Не хочу, щоб вони їхали, поки вона зла на мене, але вони таки їдуть, махаючи на прощання і забираючи свої радісні голоси й мою безпеку з собою. Хочу, щоб Г'ю зараз став на порозі; можливо, у нього футбол після школи, а це означає, що повернеться він після вечері, за кілька годин.

Лілі, затягуючи пасок халата на талії так сильно, що здається, ніби він переріже її навпіл, дивиться у вікно, як швидка від'їжджає. Щойно машина зникає і сусіди припиняють витріщатися, вона обертається, підходить до мене й ляскає мене по голові

Рекомендована література

Магія

Год 2150. Сны об Эре Водолея

KEY TO. Ключ до себе -
Ключ до всього

КУПИТИ